

Svajonų
ROMANAI

Aistra

EMILY MCKAY

Viskas, kas jam priklauso

9,99 Lt / 2,89 EUR 2014 lapkritis-gruodis

BRŪLIAI
KEINAI

Knygute.lt

Emily McKay
(Emili Makei)

**VISKAS,
KAS JAM
PRIKLAUSO**

Keturių knygų serija
"*Broliai Keinai*"
Trečia knyga

Versta iš Emily McKay,
A Bride For The Black Sheep Brother, 2014
© Emily McKay, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Vaičiūnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-03-0223-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Prologas

Poršija Kalagan gyveno pagal vieną taisyklę: kai viskas nueina šuniui ant uodegos, sudaryk sąrašą.

Šiandienos sąrašas buvo paprastas, kažin ar bent kiek svarbesnis už visus kitus.

Nagai

Plaukai

Makiažas

Suknelė

Batai

Vestuvės

Sąrašo tikrinimas paprastai ją atpalaiduodavo. Nuramindavo pakrikusius nervus geriau už didelę taurę *Margaritos*. Bet ne šiandien. Ji peržiūrėjo pirmuosius penkis punktus, tačiau

pyktis jos viduje virte virė. Atvirai kalbant, ji užsisakytų *Margaritos*, bet:

a) mielai įsiveržtų į Hiustono pirmąją baptistų bažnyčią ir nutrauktų tas vestuves;

b) jos rankos labai dreba, todėl tikrai išlaisytų kokteilį.

Jeigu šviesiai žalia Margarita aplaistytų trisdešimt tūkstančių dolerių atsiėjusią suknelę, likus trisdešimčiai minučių iki ceremonijos, jos mama išprotėtų.

Gal ir atrodo lyg kraštutinumas, tačiau toji moteris šįryt prarijo nitroglicerino tabletę, kai Poršija vos nesugadino jos manikiūro.

Bet nubrauktas nulakuoto mažylio nago galiukas yra niekis palyginti su netikėtu noru sprukti iš bažnyčios, pasileisti Hiustono gatvėmis ir nusiplėšti nuo savęs šitą baltą siaubą. Gal mintys nustotų plaukti, kai kūnas pajudėtų.

Kodėl suknelė tokia ankšta? Kodėl nėriniai graužia odą? O plaukų smeigtukai duria? Ar makiažas visada buvo toks lipnus?

Jeigu dabar ji taip panikuoja, šiandien negali pakęsti savo suknelės, plaukų smeigtukų ir makiažo, o vakar viskas buvo gerai – gal greičiau tai yra ženklas, kad ji apskritai nenori iš-

tekėti?

Apie tai pagalvojus jos skrandyje kažkas suteliūskavo. Jeigu nieko nedarys ir nenurims, kaipmat apsivems.

O ką ji galėtų padaryti? Jos motina žingsniauvo bažnyčios persirengimo kambarėlyje ir kritišku žvilgsniu vertino kiekvieną Poršijos išvaizdos smulkmeną. Šelbė, vyriausioji Poršijos pamergė, stovėjo už jos ir segė paskutinę iš šimto dvidešimt septynių sagučių, kurios buvo įsiūtos suknelės nugaroje. Poršija negalėjo pakęsti tų sagučių. Atrodė, kad kiekviena spaudė vis labiau.

Tas kankinimo drabužis veržė šonkaulius taip, kad ji juto, kaip jie sulindo į plaučius. Vos galėjo kvėpuoti. Ir negalėjo liautis galvojusi, kad kaip tik tai ir yra svarbu. Kad galbūt jos suknelė sukurta išspausti širdį iš kūno.

Kai Poršija jau manė, kad daugiau neištvers, kažkas pabeldė į duris.

- Įeikite, - riktelėjo jos motina.

Durys girgžtelėjo ir Poršija išgirdo būsimos anytos Karos Kein balsą:

- Nenoriu tavęs jaudinti, Seleste, bet man atrodo, kad turime problemėlę dėl fotografo.

Poršijos motina skubiai dėbtelėjo į dukrą.

Tarsi tai būtų buvusi jos klaida, nors pati Poršija neturėjo nieko bendro su fotografu.

- Nejudėk, - motina nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. - Atrodai nuostabiai. Tik nieko nesugadink.

Taip tarusi Selestė išpuolė iš kambariuko ir nulėkė pasirengusi nužudyti tą nelaimingą žmogelį, kuris sukėlė problemų. O Poršija tyliai pasimeldė dėkodama Dievui, kuris pasirūpino tokia netvarka.

Kai motina išskuodė, ji apsisuko ir čiupo Šelbė už rankos.

- Ar galėtum?.. - *liautis dusinti mane tomis sagomis!* Poršija iškvėpė. Paskui romiai nusišypsojo. - Ar galėtum minutėlei palikti mane vieną?

Šelbė, kuri ketverius metus Vasare su Poršija gyveno viename kambaryje ir pažinojo draugę geriau nei kas kitas, susiraukė ir pasitikslino:

- Manai, kad tai geras sumanymas?

- Man viskas gerai. Tik noriu akimirką pamedituoti.

- Ne, aš noriu pasakyti... - Šelbė spustelėjo jos ranką. - Gerai. Einu, pasižiūrėsiu, kur tavo mama. Pasirūpinsiu, kad ji būtų užsiėmusi kelias... - ji žvilgtelėjo į savo laikrodį. - Tuoktu-

vės už dvidešimties minučių. Galiu leisti tau dešimt minučių pabūti vienai. Ne daugiau.

- Dėkui!

Po sekundėlės Poršija galų gale pajuto palaimą, nes pirmąkart per daugiau nei dešimt dienų buvo viena. Ji jautėsi beveik taip pat gerai kaip išgėrusi *Margaritos*. Bet jai atrodė, kad jos nervų ląstelės trinasi vienos į kitas ir kad bet kurią akimirką gali užsiliepsnoti, ir tada ji - plykst - supleškės liepsnose.

Jos motina mano, kad sugadintas manikiūras yra negerai. Jis nesusijęs su savaiminiu sprogimu.

Likusi viena persirengimo kambarėlyje Poršija lėtai sukosi ratu ir akimis ieškojo ko nors, kas ją prablaškytų. Suktis vietos buvo nedaug. Dabar, jai stovint, balto šilko bangos skleidėsi ant grindų. Su tuo prakeiktu apdaru vos galėjo pajudėti. Ak. Ar dėl to jos motina reikalavo apsirengti šią milžinišką suknelę? Ar nutuokė, kad paskutinę minutę Poršija puls į paniką ir tenorės sprukti? O gal ji norėjo būti tikra, kad, jei dukra bėgtų, ją būtų lengva sučiupti?

Poršija sukikeno įsivaizduodama, kaip motina tempia ją bažnyčios laiptais.

Iš tikrųjų Poršija nenorėjo pabėgti.

Ji tikrai nenorėjo.

Tik nervinosi. Normalu, kad nervinosi.

Deltonas yra jos pora visomis prasmėmis. Jiedu ne tik finansiškai, bet ir socialine padėtimi lygūs. Vadinasi, pirmąkart gyvenime jai nereikia nerimauti, kad jis su ja būna vedamas kitokių paskatų. Ji gerbia jį. Jiedu sutaria. Ir svarbiausia, kad jis yra pastovus. O jos gyvenime labai reikia pusiausvyros.

Jiedu lygūs, bet skirtingi. Bet argi nesakoma, kad priešingybės traukia?

Ir ji jį myli.

Na, gerai, ji aštuoniasdešimt devyniais procentais įsitikinusi, kad jį myli. Bet šimtu procentų tikra, kad jis myli ją. Na, bent jau jis myli ją tokią, kokią ji save jam parodė. Jam patinka gražiai apsirengusi, šaltakraujė debutantė. Jis pamilo geriausią jos versiją. Tokią, kokia ji bandė būti.

Taip, Poršija turi ir pakvaišusią, kvailą, maištingą pusę, kurią kiek įmanydama stengiasi nuslėpti. Giliai užkišti. Ji daugiau nepuolė dainuoti karaokės. Mėnesių mėnesius nešokinėjo su parašiotu. Panaikino marsiečio Marvinio tautiruotę, liko vos įžiūrimas randas. Netrukus ji taps šimtu procentų tinkama debutante vi-

suomenėje. Netrukus taps moterimi, kurią myli Deltonas.

Ne nuo Deltono Poršija troško pasprukti. Ji norėjo pasprukti nuo savęs.

Ir išsilaisvinti iš suknelės. Bet dėl visko kalti nervai. Jai tereikia padaryti ką nors, kad atsi-kratytų įtampos. Bent kelioms minutėlėms. Ir ji žinojo, kas galėtų padėti.

Susidorojimas su netikėtumais buvo vienintelė užduotis, kurią Kuperis Larsonas atlikdavo geriausiai. Snieglente švilpdamas nuo šlaitų jis turėjo būti pasiruošęs viskam. Visi žino, kad sniegas juda. Vieną sekundę sąlygos gali atrodyti idealios, o kitą viskas gali nueiti šuniui ant uodegos. Kuperio gebėjimas mąstyti stovint ant kojų ir prisitaikyti per sekundės dalį buvo viena iš savybių, kurios išskyrė jį iš olimpinės komandos.

Abu šie puikūs gebėjimai jį visiškai apleido tada, kai jis įėjo į nuotakos persirengimo kambarėlį ir būsimąją brolienę išvydo stovinčią ant galvos; beveik nuogos jos kojos buvo ištiestos ore.

Vaizdas buvo netikėtas – nereikia net sakyti, kad trikdantis, – ir jam prireikė nemažai laiko, kad suprastų, ką mato. Pirmiausia, jis tematė

jos kojas. Prabėgo trisdešimt sekundžių, kol jis pastebėjo ne tik dailias pėdutes, bet ir kojas, susipynusias tarp gausybės balto šilko, subtilų melsvą keliaraištį ir maždaug aštuonis colius patrauklių moters šlaunų. O tarp jų – ryškiai rožines, siaurutes apatines kelnaites su baltais taškeliais. Tada, kai jam toptelėjo, kad tuoj gali sprogti galva, Kuperis suprato, kad šilko sluoksniai, iš kurių kyšojo kojos, yra apversta vestuvinė suknelė.

Purtydamas galvą dar kartą pažvelgė į kojas. Tikriausiai pačias dailiausias kada nors regėtas kojas. Kurios priklausė jo būsimai brolienei.

Šūdas.

Tikrai nesmagu.

Kodėl ji stovi ant galvos? Iki tuoktuvių liko mažiau nei dvidešimt minučių.

Tada jis išgirdo ją.

– Ba da da da da da!

Ar ji dainuoja apie *Džesio merginą*?

Jeigu girdėtų ne Poršijos balsą, pamanytų, kad atėjo ne į tą bažnyčią. Kas, po paraliais, vyksta?

– Poršija? – ištarė jis.

Baltas kamuolys sujudėjo. Ir kojos pavojingai

susiūbavo. Jos leidosi žemėn.

Kuperis puolė per kambarį ir sugriebė Poršiją. Gal per stipriai, nes jos kojos atsitrenkė jam į krūtinę, ir ji netyčia įspyrė jam į veidą.

- Prakeikimas!

- Oi!

Jis susvirduliavo, kartu tempdamas ir ją.

- Paleisk mane! - suspiegė ji.

Bet ją paleisti buvo nelengva. Kuperis žengtelėjo atgal, bet ji vėl trinktelėjo jam į veidą.

- Paleisk! - vėl suklykė.

- Aš stengiuosi!

- Tai tu, Kuperi?

- Taip. Kas daugiau? - galų gale jis suėmė ją per liemenį ir apvertė. Nelaimėi, jo veidas ap-
lipo baltas lyg pūkas nėriniais, o ji alkūnėmis smarkiai dūrė jam į smakrą. Kuperis paleido Poršiją ir atsitraukė, atstatė delnus lyg saugodamasis puolimo. - Tau viskas gerai?

Kai ji pakėlė galvą, jis pamatė, kad jos ausyse styro ausinės, o *iPad* užkištas už viršutinės suknelės dalies. Poršija ištraukė ausines ir pasigirdo tyliai grojanti muzika.

Ji susitvarkė suknelės apačią ir spigino į jį.

- Man tikrai viskas gerai. O gal vertėtų sakyti

buvo! Kodėl turėtų būti kitaip?

- Tu stovėjai žemyn galva.

- Aš stovėjau ant galvos!

- Vilkėdama vestuvine suknele?

Ji žiojosi norėdama šmaikščiai atkirsti, bet sudvejojo, susičiaupė ir susiraukė.

- Geras pastebėjimas, - Poršija suėmė apatinę suknelės dalį ir ją pakratė.

Suknelė atrodė ne taip jau blogai. O būsimosios nuotakos plaukai liko visiškai susivėlę. Tai, kas kiek anksčiau buvo ant nugaros besileidžiančios mielos garbanėlės, sukrito į vieną pusę. Viena šviesių auksinių plaukų sruoga buvo išsileidusi ant veido. Poršijos skruostai buvo išraudę, lūpos - drėgnos ir rausvos.

Kuperis beveik dvejus metus pažįsta Poršiją ir per visą tą laiką niekada nematė jos tokios susitaršiosios. Žemiškos. Seksualios.

Aha. Bet tai nesusiję su jos rožinių kelnaičių ir nuogų šlaunų vaizdu, kuris įsirėžė jo atmintin. O kas tiksliai *buvo* pavaizduota ant tų kelnaičių? Iš kelių pėdų atstumo buvo matyti kreivi balti taškeliai, bet iš arti jie priminė kačiukus. Ar tai įmanoma? Ar gali būti taip, kad nervingoji, padorioji, šalta kaip ledas Poršija Kalahan teka mūvėdama kelnaites su kačiukų

galvomis?

- Ką, po perkūnais, tu darei? - susidomėjo jis.

- Meditavau.

- Ir dainavai aštuoniasdešimtųjų estrados dainą?

- Aš buvau... Aš negaliu... - ji atsikvėpė, o jos plaukai suplazdėjo jai ant veido. - Meditacija man padeda galvoti, - ir tada ji tikriausiai suprato, kad jos plaukai susivėlė, nes čiupo plaukų sruogą ir įsmeigė į ją akis. - *Tik ne tai!* Tik ne tai, tik ne tai!

Poršija pašoko ir puolė prie veidrodžio. Tebespausdama plaukų sruogą pasisuko ir įsmeigė akis į savo atvaizdą veidrodyje, be paliovos kartojo tik ne tai!

Kuperis neturėjo pakankamai patirties, kad žinotų, kaip elgtis su panikuojančiomis moterimis. Tiesą pasakius, apskritai tokios patirties neturėjo. Ir, atvirai kalbant, jis vis dar negalėjo suvokti, kad Poršija panikuoja. Prieš penkias minutes būtų apibūdinęs ją kaip turinčią mažiau jausmų už alavinį kareivėlį. Nebūtų priskyręs jos prie panikuojančiųjų. Ar tų merginų, kurios mūvi rožines kelnaites su katinukais....